

# SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.  
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.  
Narečnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.  
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.  
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.  
Izhaja vsak dan, izvemai nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 224.

V Ljubljani, v ponedeljek 30. septembra 1889.

Letnik XVII.

## Tirolci in Hohenwartov klub.

„Grazer Volksblatt“ je v zadnjem času že večkrat priporočal samostojen „krščansko-nemški centrum“ v državnem zboru. Na to je v „Tiroler Stimmen“ na prvem mestu pisal neki „konservativni volilec“: „Razmere so sedaj drugačne, kakor so bile. Doslej so morali Tirolci biti v Hohenwartovem klubu, da so pomagali vzdržavati desnico, in še pred nekimi meseci je pisatelj teh vrstic isto sodbo slišal iz ust nekega člana Liechtensteinovega kluba. Sedaj pa se čujejo važni glasovi, da Tirolci „prestopijo“. Odločitev imajo Tirolci v rokah. Kaj naj storé in kaj bodo storili, o tem ne sme soditi, kdor razmere le iz daljave opazuje in ne pozná vseh niti velike mreže. Le nekaj hočem opomniti: Mi zaupamo svojim poslancem; ti vedó, kaj je najboljšé za Tirolce. Ako pa se bodo odločili, da bodo pristopili k „krščansko-nemškemu centru“, ni se jim treba bati, da bi jim volilci ugovarjali; že radi tega ne, ker se večini volilcev pametneje zdi, da se pridružijo somišljenikom svojega rodú, kakor pa drugojezičnim, deloma tudi nasprotno mislečim poslancem, katerih imena so na Tirolskem komaj znana.“

Na to odgovarjajo „Tiroler Stimmen“: „Tirolci doslej niso imeli uzroka, da bi zapustili Hohenwartov klub. V tem klubu so dobili popolno podporo za svoje želje. Opomnimo v prvi vrsti, da so ravno Tirolci v Hohenwartovem klubu spravili v tek šolsko vprašanje. Tirolci Hohenwartovega kluba so stavili predlog, naj se prenaredi novela o hišnem davku z dné 9. februarja 1882; in ko je vlada po svojem zastopniku v odseku izjavila, da ne sprejme tirolskega predloga, in so Tirolci odločno ugovarjali, tu je ravno Hohenwartov klub, posebno pa Hohenwart sam odločno podpiral Tirolce, in kakor so pokazale posledice, z najboljšim vspehom. Tirolci torej danes, kakor so razmere, nimajo povoda, da bi pričeli rušiti Hohenwartov klub.“

Na drugi strani pa so bili tirolski poslanci v prijateljski zvezi z Liechtensteinovim klubom, kate-

rega so pri vseh korakih odločno podpirali. Take so bile razmere do danes. Kaj bode prinesla prihodnost, kako se bodo v prihodnjem zasedanju stranke družile, mi danes ne vémo. Tirolski poslanci se ne bodo načelno upirali združenju nemških planinskih poslancev v jeden klub; to bodo tem rajši storili, ako bodo imeli stvarne uzroke.

„Konservativni volilec“, ki je v našem listu izrazil svojo misel, bodi potolažen, da bodo tirolski poslanci Hohenwartovega kluba, kakor doslej, visoko držali tirolsko zastavo, ter pokazali, akoravno so Greuter, Giovanelli in Rapp veliko prezgodaj bili odpoklicani s torišča javnega delovanja, da Staro-tirolsko ni še umrlo. Da to branimo in njegove duševne in materijalne koristi pospešujemo, to bode, kakor doslej, glavna naloga tirolskih poslancev. V kateri obliki bode to najlozje mogoče, to odločujejo vsakočasne politične razmere in konstelacije, in s temi stvarnimi razmerami mora računati vsak politik.

Mi Tirolci moramo še mnogo pribojevati, — doslej smo še malo dosegli, — toda ne pozabimo, kar piše katoliški socijalni politik Albert de Mun: „Resne in rodovitne reforme pridejo le s časom, potrpežljivostjo in vstrajnostjo.“ Mi katoliki moramo ostati vstrajni; ne siloma, temveč mirno in z žilavo energijo moramo brez prestanka napredovati po načelu blaženega Klemena M. Hofbauer-ja: „Ničesa ne stóri, kar kaže viharno unetost.“

## Kaj uničuje naše kmete?

III.

Baharija pri nas na deželi pojavlja se tudi v tem, da kmetje po mnogih vaséh gledajo bajtarja nekako čez ramena ter o njih mislijo, kakor bi bili to ljudje kake nižje vrste. Toda, prijatelji, motite se. Vsak toliko velja, kolikor plača. Velika, lepa hiša, tudi bogatija nikomur še ne podeljuje razuma. Najmanjši kajzar ali bajtar je večkrat stokrat modrejši in pametnejši od največjega bogatina. Zakaj torej nimate ž njim potrpežljivosti? Mislite li, da

te razprtije koristijo občini in jo povzdigujejo? Nikakor ne! Še nobena občina ni procvitala, v koji so take razprtije in nesloge. Saj ste vsi občani, vsak ima svoje pravice, pa tudi dolžnosti, in te so svete.

In kako škodljivo, pogubljivo vpliva zavist sosednjih občin jedne na drugo? Večkrat so take občine v največjem neprijateljstvu. In zakaj? Ker se jedna bolj odlikuje od druge s tem, da je bolje vrejena, premožnejša, nego druga.

Gotovo bi bilo razumno in pametno, ko bi imela slabša občina, ki ni še dovoljno napredovala, za vzgled odličnejšo občino, po koji se ima upravljati, učila samo dobro od nje, ter se trudila v posnemanju njo še nadkriliti. Toda zavidati se jedna drugo ne smejo, a tudi se ne povzdigovati jedna nad drugo. Kajti odkod ima pa neki ta odlična občina svojo prednost? Morebiti sama od sebe? Ni li za to dolžna biti hvaležna svojim redovitim in vestnim duhovnim oskrbnikom, svojemu vestnemu učitelju, svojim zavednim, razumnim občinskim predstojnikom? Ti so vam postavili temelj, vas pa postavili tja, kjer ste zdaj; ne pozablajte torej tega, bodite jim za to hvaležni, in druge, ki nimajo take sreče od Boga, da bi imeli take redovite duhovnike in posvetne oskrbnike, rajši pomilujte in ne prezirajte jih. Postanejo občine tako vrle in redne, ugnezdi se med njimi in mora se ugnezdit blaginja, kajti rednost je začetek blaginje. Ozrite se po takih vzgledih, našli jih bodele mnogo v vsakem selu.

Ne čudili bi se, da se tolikanj naši občani vedejo in počenjajo nespametno, ko bi ne imeli nobenih dobrih vzgledov v svoji lastni občini, toda, prosimo vas, le pogledite in videli bodele, da se marsikak kmet še ne zméni za zabavljanje in posmehe opravljalnih ust, ter vse lepo izračuni, kaj je prejel in potrošil, če treba, po krajevaršku štédi, potem ima pa tudi pod palcem. Nikar ne mislite v svoji ponosnosti, da se ne smete ravnati po takih ljudéh. Bodisi, kdor hoče, dela li pošteno in dobro, je in mora biti nam vzgled in vzor.

In če vprašamo dalje, čemu so pa v občini

## LISTEK.

### Pisma iz Italije.

VI.

Na Laškem imajo vlake drugače vravnane. Naš poštni vlak se imenuje tam „omnibus“, brzovlak pa „diretto“. Človek mora gledati, da dobi za daljne vožnje „diretto“, ker ta jako hitro vozi. Vozovi 2. razreda pa niso tako elegantni in priročni, kakor pri nas. So kakor naši 3. razreda, samo da je klop prevlečena in ozadje. Le na glavnih progah so v sedežu peresa. Tretji razred je pa tako grd, da za poštenega človeka ni sposoben. Vsedemo se torej 12. septembra dopoldne v „diretto“, ki nas brzo tira čez planjave. Vreme je bilo jako lepo. Na vsako stran murbe v vrsto postavljene po polji, po murbah pa se vije trta. S trte pa visé dolgi grozdi, večidel črne barve. Kamor prideš, povsod dobiš le črno vino, poštena kapljica; belo se redko vidi. Staklenice so podobne našim bučam po zidanicah in so vse opletene.

Pa kam sem zašel. Saj ne sedimo pri mizi, marveč v železniškem vozu. Le-ta nas pripelje do mesta in trdnjave Alessandria. O koliko zgodovin-

skega spomina! To mesto so zidali gorenje-italijanski zavezniki proti sili Friderika Barbarosse in mu na čast papeža Aleksandra dali imé. Tu se je bila marsikatera bitka v srednjem veku, pa tudi v našem stoletju je bilo to mesto vedno največe zbirališče vojaške sile. Mesto stoji popolnoma na ravnem.

Protí Genovi se začné svet dvigati. Viadukt sledi drugemu. Vendar jo brzo pihamo navzgor skozi celo vrsto predorov. Komaj pa pridemo na vrh in se spustimo doli, že se prikažejo predmestja Genove. Ta se namreč silno daleč v hribovje raztezajo in posebno železnica vodi skozi nje. So pa polna tovarn. Morje se prikaže izza hiš, mimo katerih se peljemo. Genova! zakličé sprevoznik, treba torej izstopiti in gostoljubne hiše poiskati.

Genova je ena največjih ladjestaj na sredozemskem morji. To se vidi na prvi pogled. Mesto je amfiteatralično sezidano krog luke. Je še precéj snažno, toda močno obljudeno. Ima popolnoma drug tipus kakor Turin. Ulice so sevéda ozke, vendar se po njih drenjajo tramvaji eden za drugim, tako da mora človek prav previdno gledati na vse strani, da ga ne povozijo. Česte so prav lepo speljane v srpentinah. Osli in mule pa vlačijo v enomer blago iz ladij po njih. Vidél sem jih po pet vpreženih v

voz z dvema kolesoma. V ovinkih so osli pa vendar prekanjeni. Ne bodo precej zavili, marveč gredó prav na okrog, ker sicer bi se štrana zapletla. Le na ta način se moč razdeli na vse, kajti sicer bi vlekel le zadnji, pa bi omagal. To vednost dinamike imajo pa menda le genoveški osli, naši se ne povspnó tako visoko.

Moja prva pot, ko sem se malo okrepčal, bila je na „coemeterio“, pokopališče. Le-to je precéj daleč od mesta. Je pa najlepše v celi Italiji. Meri 130.000 □ m. Velikanski so hodniki na tri strani, in tu se vidijo najlepši spomeniki iz raznega marmorja mojsterski izdelani. Nekak blag mir kraljuje po teh hodnikih. Zadej pa se dvigajo terase, obšajene s cveticami, med njimi pa se nahajajo bolj na redko grobovi. Med temi sem videl tudi grob Mancinijev in njegove matere, katera je v prvi vrsti kriva spridenosti sinove.

Druga pot je bila v stolnico sv. Lovrenca. Pravijo, da je na tem mestu stanoval svetnik, ko je popotoval iz Španije v Rim. Cerkev, zlasti pročelje, je lepo prenovljena v gotičkem slogu. V tej cerkvi se v levi ladiji nad altarno mizo hranijo pepelni ostanke sv. Janeza Krstnika, katere so Genovezi siloma odpeljali iz orijenta l. 1098.

duhovnik, učitelj predstojnik ali župan? Mislite li, da so samo radi tega, da bi ukazovali, vi pa poslušali in ubogali, a ne tudi radi tega, da vas s svojim vzgledom spodbujajo, učenjajo, vi pa jih tudi v istini posnemali?

Ako so duhovniki, vaši pastirji, vzorni, učitelji povsem vestni in natančni, in tudi občinsko predstojništvo brez napake, — in če ni, čemu ste tako izvolili, — **te posnemajte v vsem dobrem.** Ne mislite, da se s tem ponižujete da česa izgubite na svoji časti! Možno, da se boste v svoji ponosnosti sémtertja čutili malo razžaljene, prizadete, toda to bode vselej le k vašemu dobremu in vam na korist.

Poglejte vaše soobčane, ki so sledili takim vzorom, radi se posvetovali s pametnimi, razumnimi ljudmi v vsaki zadevi, kako stojé dandanes, kake dobre otroke imajo, dobro vrejeno gospodinjstvo, zadovoljno življenje in blaginjo. Vsaj Vsemogočni pomaga odslej, kakor je pomagal vselej, in nikogar ne zapusti, bodisi, da ga je malo skušal v njegovi potrpežljivosti. Tudi vam bode pomagal, ako bode to zaslužili. Misliti pa ne smete, da Bog pomaga lenuhu in napuhnenemu človeku. In ravno ta lenoba, združena z ošabnostjo, posebno uničuje in pogublja naše kmetstvo. Da, tako daleč smo dospeli dandanes, da danes slovenski kmet ne sme udariti s svojo žuljavo roko na prsi in vsklikniti: „Mi smo mi!“ Danes bi imeli skoro prej vsi vzdihniti: „Bili smo!“

## Dvanajsti občni zbor nemškega cecilijanskega društva v Briksenu

od 10.—12. septembra t. l.

(Izvirno poročilo.)

(Dalje.)

Četrtek, 12. september, zadnji dan občnega zbora, ni bil tako srečen, kakor prejšnja dneva. Začel je slabo, a končal je vendar dobro. Že pri jutranjem svitu prikazala se je bila na muzikalnem obzorju — črna pika, katera je žalibog nekaj očrnila takó sijajne dneve. Menim namreč C. Greithovo instrumentalno mašo „in honorem S. Galli 4 vocum op. 26“, katera se je s spremljevanjem malega orkestra pela v župni cerkvi ob 7. uri pred razpostavljenim sv. R. T. Ne vem, kateri je bil vzrok, da se je ta del pevske produkcije slabo sponesel. Nekateri menijo, da je bila maša nesrečno izbrana vzlic prejšnjim britkim izkušnjam; drugi pravijo, da so bili briksenski godci preslabi in Greithovi težki instrumentaciji neuki, tretji iščejo vzroke v instrumentih sploh, ker ne spadajo v cerkev itd. Mi nočemo resnice prikrivati ter trdimo, da so se instrumenti prav slabo vjemali med sabo in da so petje, ki je bilo sieer precéj dobro, pokopavali in motili. K slabemu vtisu je pripomoglo tudi nasprotje med izvrstnim velikim Mittererjevim korom ter med slabjšim in manjšim korom župne cerkve, kateri je to Greithovo mašo pel. Tu se je zopet jasno dokazalo, da dobra vokalna glasba več veljá, ko ves instrumentalni „eiga-migu“!

Reči pa moram, da so pevci zmerom dobro peli, kedar jih niso spremljevali goslači; takó n. pr. sta se prav lepó glasila Fr. Moll-ov graduale „Benedicta“ in J. Greg. Zangl-ov motét „O bone

Jesu“. Tudi koralne vloge so se precéj dobro pele, ali celebrantov koral je bil napáčen in popólsam nasproten onim pravilom, katera je prejšnji dan P. Ambröz Kienle učil. Opomniti mi je, da je v župni cerkvi dirigoval neki Fr. Moll in ne Mitterer.

Komaj smo čakali, da pridemo iz župne cerkve zopet v stolnico ter da si užaljeno uho zopet ubereмо ob milozvočnih glasovih in akordih Mittererjevega kora.

Ob 8 $\frac{1}{2}$  uri je bila v stolni cerkvi slovesna črna maša za ranjnim kanonikom dr. Fr. Wittom. Imé Wittovo je za vsacega Cecilijanca in sploh za vsakega muzika veselega in žalostnega spómína. Vsakega mora veseliti, da so nam nebesa poslala moža, ki je s svojim genijem in neupogljivo voljo, s svojim navdušenjem in praktično razumnostjo, z ustanovljenjem cecilijanskega društva, glasbenih listov in šol otel cerkveno glasbo pogina ter združujóč glasbo starih mojstrov z modernimi klasiki ustanovil novi stil (Wittov stil), ki je mnogoterim skladateljem za vzgled in v posnemo. Britka žalost pa mora prešiniti vsacega, da je ta reformator cerkvene glasbe, učen pisatelj, imeniten skladatelj, izvrsten dirigent zaradi svojega neumornega in burnega delovanja takó zgodaj zatínil oči — v večno škodo cerkvene glasbe. Na predvečer svojega patrona, sv. Frančiška Ksaverija, katerega presrečna molitev: „O Bog, jaz ljubim te“ je Wittova zadnja skladba, umrl je nagloma duhovnik-umetnik sredi svojega duhovniškega posla (v spovednici), dné 2. dec. 1888 v 54. letu svoje starosti. A ni umrl, oči le jasne je zaprl! Dokler obstoji zadnje društvo cecilijansko, dokler bode živel zmisel za umetnost in za slovesno bogoslužje katoliške cerkve — bode živel tudi Witt, nesmrten, kakor drugi mojstri klasične glasbe. Temu svojemu ustanovniku je cecilijansko društvo v znak brezmejnje hvaležnosti in ljubezni zapelo slovesni requiem, zloženi od Witt samega.

Res čudno naključje! Pri IX. občnem zboru v Kostnicah (Konstancu) leta 1887. je pelo društvo mrtvaško pesem psalm 41 svojemu umrlemu prvemu podpredsedniku Koenen-u, letos pa svojemu ustanovniku in vrhovnemu predsedniku! Da je vsak navzoči Cecilijanec iz polnega svojega srca v nebo pošiljal gorko molitev za dušni mir in pokoj ranjcega Witt, lahko si mislite. A še gorkejša molitev je bila njegova skladba „Missa pro defunctis 4 voc. op. 35“, katero so pevci na koro peli. Preprosta, po koralnih motivih zložena ta črna maša je šla vsem do srca, ne samo zaradi tega, ker se je pela skladatelju samemu, ampak tudi zaradi njene muzikalne izraznosti, življenja in večno lepih — koralnih imitacij.

„Dies irae“ se ni pel četverglasno iz omenjene Wittove črne maše, ampak koralno s spremljevanjem orgelj. Med vsemi koralnimi napevi, ki so se peli v Briksnu, mi je bil „Dies irae“ še najbolj všeč. Bolj preprostih in gínljivih, tekst živo izrazujočih melodij, kakoršne so v koralni sekvenciji „Dies irae“, sploh ni mogoče izmisliti. Mogočni, kakor trombe glas doneči „Tuba mirum“ in nežni, mило proseči „Pie Jesu“ je moral vsacega še tako trdosrčnega pretresti. Res, koral ni človeško delo, ampak delo sv. Duhá. Da je pa koral tolik vtis vzročil, ni bila vzrok samó pravilna izpeljava, ampak tudi prijetna

si po sv. zakramentih strasti, ali se bomo čudili, če pri dani priliki te strasti vsplamté v rdeči ogenj vstaje in ubogi trpiní poskušajo od sebe otresti suženjski jarem? — O socijalno vprašanje, kje je tisti odrešenik, ki bo tebe rešil? — Edina vera, vera krščanska, cerkev katoliška more razvozljati zamedeni voz. Pa kaj, ko se pa cerkvi jemlje ves vpliv. Kujejo se nji sovražne postave, redovi se izganjajo, njih posest se anektuje. Kakor vselej, tako bo pa tudi zdaj. Bog pripusti zló, da človeštvo spozná besedo Kristusovo: „Sine me nihil potestis facere.“ Kadar bo sila največa, svet se bo rad zopet obrnil do Boga.

Večerni mrak se je jel vlegati na zemljo, treba odpluti na suho. Lučice se prižigajo na ladjah, glasno petje odmeva od njih, mesto pa zažari v električni razsvetljavi. Z okna mojega stanovanja sem še dolgo v noč gledal na morje in resnobne misli so mi polnile glavo. Še-le pozno v noči je utihnil ropot. Lahko noč!

V Genovi, 13. septembra.

P. H.

menjava možkih in deških glasov. Tako n. pr. je pel celi kor „Tuba mirum“, a samo dečki káli „Pie Jesu.“ Sekvencija se ni vsa pela, ampak samo kitice prve in zadnje.

Pó žadušnici je pel stolne cerkve kor še naslednje skladbe: 1. O rex gloriae, štiriglasni motét Hallerjev, ki posnema stare in nove klasike. 2. Magnificat VI. toni in cantu brixinensi, falsobordone 5 voc. auct. Lud. Viadana, in sieer se je pel en verzikel v šestem tonu, drugi pa petglasno v falsobordonu, „Gloria Patri“ pp. „Sicut erat“ pa f. 3. Laudate Dominum, osemglasni motet sedanjega cecilijanskega predsednika Fred. Schmidta; dva kora sta ob enem tekmovala hvaliti in slaviti Boga. Krasna, efektna, ognjevita skladba — v Wittovem slogu, je bila nekaterim, posebno modernim zeló všeč.

4. Gloria iz Fr. Wittove štiriglasne maše opus 12. Ta zadnji komad pevske produkcije je dirigoval mlad duhovnik, na orglje pa je tedaj igral Mitterer.\*) Sestavljavci programa niso zastonj to Wittovo skladbo postavili na zadnje mesto, kot sklep cele produkcije. Saj nosijo na sebi malo da ne vse skladbe Wittove pečat njegovega genija: bujno melodično življenje, organično celoto polno fantazije in moči, dinamiko polno efekta, čarobni blesk — a pri vsem tem resnično izraženi in globoko občuteni tekst. Ko so nehale po akustičnem domu razlegati se divne melodije navdušenega in navdušujočega speva „Gloria“, rekel sem sam pri sebi: „Škoda, da so končali! Zakaj ne pojejo pevci cele Wittove maše? Poslušal bi to angeljsko petje noč in dan.“ Vsaka nota Wittove skladbe je pisana, rekel bi, z njegovo srčno krvjó, zato tudi gré do srca in ogreva ter navdušje poslušalca. Zdelo se mi je, da je nam po tej skladbi ranjki Witt govoril k slovesu: „Mojo srčno kri škropite!... In srcé jim bo ogrelo!“ (S. Gregorčič.) —

Zapustiti smo morali hram božji, kjer smo toliko dušne naslade, toliko svete navdušenosti in koristnega poduka zajemali, ter se podamo k sklepnemu zborovanju v knezoškofov Vicentinum.

(Dalje sledi.)

\*) Orgljanje v stolnici ni bilo prav vzgledno, kakoršno se tirja pri občnih zbilih, bodisi da so bile orglje preslabe in starokopitne, bodisi da orgljavec ni imel sabo primernih skladb.

## Politični pregled.

V Ljubljani, 30. septembra.

### Notranje dežele.

Pri deželnih volitvah *mladočehi* niso bili posebno skromni, kar se tiče — obljub. Staročeski listi so naglašali, da je dr. Herold obljubil za slučaj zmage zgraditi Češki „palačo blagostanja“. Kako poslopje smejo volilec od tega mladočeskega kričača pričakovati, dokazuje zgodbica, objavljena v listu „Hlas Naroda“: „Dr. Herold, pravni zastopnik občine vršoviške, je eden in isti dan vložil 25 prošenj pri sodišči za eksekutivno vknjižbo dolžnih doklad ter je vsakemu teh 25 davkoplačevalcev zaračunal prošnjo s 14 gl. 98 kr. Hrudimski volilec so vsled tega človekoljubnega čina, s katerim si je zidar „blagostanja“ zaslužil 300 gl. v enem dnevu, objavili v „Hlasu Naroda“ odprto pismo, v katerem pravijo: Pričakovali bi bili, da bodo časlavski volilec dali dr. Heroldu namigljaj, naj se odpové mandatu. Vprašanje

### Lastovke usoda.

(Švedski spisal Danijel Fallström.)  
(Konoe.)

Vendar se ojunači škrjanček, da predlaga svojo prošnjo, a je bil odklonjen po švabski.

„Kdórkoli“, pravi ponosni lastovščak, „ima hčer za možitev, dobro naj si to premisli, predno jo dá pesniku za ženo.“ In ta domišljavi škrjanček bil je tak pesnik, ki ni nič umel in si ni znal niti oskrbeti sinekure kakor ljudje, ki bi radi živeli v obilnosti in brezskrbno.

Potikal se je po polji, po detelji. Vsaj še lastne strehe ni imel. In kar se hrane tiče, je sramota povedati; in ta berač se drzne ženiti pri visokorodni lastovičici? Ne, iz te moke ne bode kruha! Z Bogom!

Kdó se neki briga za to, da je vsled njegovega vbranega petja odmevala raván nad jasnimi vodami in pod modrim nebom. Imel ni dóma, ni mize!

Ubogi ptiček popihal jo je daleč daleč, tja v dolinico, obsenčeno z jelovim gajem. Ondi séde v travico in se spominja teh kratkih in radosti polnih trenutij. Spominjal se je dné, ko je prvokrat spoznal lastovičico poleg razvetenega bezga. Spominjal se je njenega skakljanja in popevanja. In danes! Počasi, prav počasi se spusti kvišku, sfrčal je

je sedaj, ali bo to sredstvo pomagalo, kajti znano je, da se Mladočehi z rokami in nogami oklepajo pridobljenih mandatov.

**Nuncij Galimberti** je v petek došel v Lvov. Sprejel; so ga nadškofje vseh treh obredov, potem nekdanji varšavski nadškof Felinski in lvovski mestni zastop in corpore.

## Vnanje države.

Konečni izid *srbskih* volitev v skupščino se je še-le včeraj v Belemgradu objavil ter nam tedaj danes ne more že znan biti. Le toliko se vé, da je izmed dosedaj naznanjenih 43 volitev 30 radikalnih in 13 liberalnih. V mnogih krajih so naprednjaki z radikalci glasovali, liberalci pa so se sploh jako malo trudili, takó, da so celó v Belemgradu zgubili svoj drugi mandat; vendar bodo imeli precejšnjo manjšino v skupščini. Ko je kralj Milan odstopil, govorili so neprijatelji Srbije, da je radikalizem ona pečina, ob kateri se bo razbila državna ladija miru in novega reda. Radikalna stranka je pravcati sad Milanovega vladanja, uteloseni narodni protest zoper kraljevo samovoljo, in ta njen izvir jej daje ob enem nevarno lastnost enostranosti. Moč, ki tiči v njej, je od začetka že razdejavača, element njen je skrajnost, in čeravno se mora priznavati, da se je stranka tekem let v mnogih ozirih predručala, vendar se skrivajo v njenem naročju osebe, o katerih vladni sposobnosti se mora za gotove slučaje prav odločno dvojiti. Za to nevarnost je edino sredstvo, ako bi prišla do svoje veljave zopet zgodovinska liberalna stranka. Milanova stranka je provzročila, da so liberalci kar v tolpah zapuščali svojo zastavo ter prestopili v radikalni tabor. Milan je danes „bivši“ kralj, s tem je radikalna stranka zgubila pravni naslov do svojega obstanka, ob enem pa so prenehali tudi vzroki razpada liberalne stranke. Ako bodo liberalci vzlic manjšini v skupščini zvesti ostali svojim tradicijam, potem je gotovo, da ne more izostati konečna zmaga one stranke, kateri se mora Srbija zahvaliti za ves svoj napredek in prostosti svoje. Radikalna skrajnost ne smé obdržati vladnega krmila, politika liberalcev pa mora biti taka, da bo dajala tudi previdnejšim članom nasprotnih strank podlago. Sploh pa vsakdo, ki je pazno zasledoval dogodke v Srbiji, odkar je Milan odstopil, mora priznati, da so se začeli duhovi radikalcev cepiti na dva dela in takorekoč spojitev radikalne polovice z liberalci visi v zraku. — Kakor piše „Narodni Dnevnik“, vršilo se je v petek ministersko posvetovanje, pri katerem so se jako kočljive in osobne zadeve razpravljale. V dopolnitev temu pa poroča „Pol. Corr.“, da je regentstvo kralju Milanu poslalo zatrdilo, po katerem je vlada ukrenila vse naredbé, da se izvrše njegovi ukazi in želje za slučaj Natalijinega prihoda. Zaradi tega za sedaj tudi Milan ne bo prišel v Srbijo.

Reuterjevo izvestje naznanja, da se bodo v *bolgarskem* ministerstvu izvršile važne premembe. Ker se je pokazalo, da je sporazumljenje mej Ferdinandom in dr. Stranskim nemogoče, sklenil je bajé Stambulov, da bo sam prevzel portfelj zunanjih zadev, kateri je hotela princ izročiti Stojlovu, Načevičevu ali pa Vulkovičevu, vodjam Avstriji prijazne konservativne stranke. Reuterjevo izvestje o bolgarskih zadevah ni najzanesljivejši vir.

Preko Londona se poroča, da namerava *Rusija* vsprejeti veliko notranje posojilo, katero bo porabila za pomnoženje armade, mornarice, za utrdbé ob meji in za nakup „magazin“-pušk.

„Kreutz-Zeitung“ opisuje v nekem članku vojaški položaj *Nemčije* ter tirja, naj vlada naenkrat pové, kaj vse je treba v varstvo države, naméstó da leto za letom stopa pred državni zbor z novimi tirjatvami. Članek se prav tako glasi, kakor bi ga bila narekavala vlada ter si tako uglaševala pot do — novih tirjatev za vojaške namene. In v resnici je „Kölnische Zeitung“ minole dni naenkrat prepla-

šila nemške davkoplačevalce z vestjo o nameravanem velikem pomnoženju nemške armade. Ustanovila se bodeta poveljniška štaba za dva nova vojna kora, ob enem pa pehota pomnožila za edeninideset bataljonov in v razmerji s tem tudi konjica in topništvo. Ta vest se dosedaj ni preklicala, ponatisnila jo je pa „Post“ s pridržkom. Pri takih vestéh je pač popolnoma opravičen vzdihljaj: „Kdaj bo že konec evropskega miru!“

Zadeva mej *Španijo* in *Marokom* še vedno ni poravnana. Sultan je pač priznal opravičenost španske tirjatve gledé zadoščenja ter dovolil, da se v Alhucemo odpošlje izreden komisar z odločnim poveljem, naj se takoj pomorščaki izpusté, in da tega komisarja spremlja španjski križar „Navarra“; toda ta stvar je postala še bolj zamotana vsled znanega dogodka s španjsko topničarko „Crocodilo“. Poveljnik te ladije je hotel nekaj ljudi na suho poslati, da bi se pogajali zaradi jetnikov ladije „Miguel y Teresas“; domačinci so jih sprejeli s svinčenkami, da so morali v pravem pomenu besede bežati. Topničarka je potem napadnike s kartečami prepodila ter nekaj bivališč porušila. Poškodovana je tudi mošeja, v kateri so vjeti španjski pomorščaki.

V *Italiji* postajajo nasprotniki sv. Stola vedno predrznejši. Komaj je postavljen G. Brunu spomenik, že poroča „Germania“, da hočejo isto storiti v Rimu „velikemu nazareškemu vstajniku Kristusu“. Radikalni listi se radujejo, da bo to izjava ob enem zoper altar in prestol. Kakor so Italijani primorali Italijo k vdeležbi Brunove slavnosti, isto takó se bo moral s tem spomenikom „velikemu socijalnemu demokratu“ Vatikan upogniti. V ta satanski namen je nabranih že 234 lir, toda gotovo je, da bo v kratkem cela potrebna svota skupaj. Kralj Humbert je dosedaj mirno gledal, kakó se je žalila katoliška cerkev in njen najvišji pastir; ko bi pa trpel tudi še ta škandal, ki zlorabi najsvetejšo osebo božjega Izveličarja v proslavljanje vstajnikov, potem se bo vedlo, da se je Humbert odpovedal vsej kraljevski veljavi in nadi, da se mu bo posrečilo Italijo rešiti velikanškega poloma.

„Pol. Corr.“ javlja se iz Carjigrada: *Turško* ministerstvo se je minole dni posvetovalo o okrožnici vevlastim gledé Bolgarije. Priznalo je opravičenost bolgarske želje, da bi se ta dežela rešila iz dosedanega nepravnanega državnega položaja. V zvezi s tem so prišli ministri do prepričanja, da je bolje, če se to doseže po postavnem potu, nego ko bi gotove namere izbruhnile proti volji sedanjih sofijskih mogotcev in na kvar Turčiji. Najbolje bi bilo, ko bi se vsestranski potrdil princ Koburški za bolgarskega kneza ter proglasila unija vzhodnje Rumelije. Ministerstvo je prišlo do tega sklepa opto na povoljne razmere v Bolgariji, za katerih velik del pristuje Koburšanu zasluga, in na okoliščino, da je postala Bolgarija faktor, s katerim se dandanes more in mora računati. Kaka usoda bo doletela to okrožnico, dosedaj še ni znano, ker se ne vé, kakega mnenja je o njej pred vsem sultan. Ministerstveni sklep dokazuje, da je Turčija postala nasproti Bolgariji prijaznejša in da imajo v Carjigradu sedaj veljavo državniški nazori, ki spričujejo o sultanovi politični sprevidnosti.

## Dnevne novice.

(Mestna hranilnica ljubljanska.) Upravni odbor mestne hranilnice ljubljanske ima jutri povodom nje otvoritve ob 8. uri zjutraj slavnostno sejo v mestni dvorani. Program: 1. Pozdrav predsednika upravnega odbora mestne hranilnice. — 2. Nagovor g. župana glavnega mesta ljubljanskega. — 3. Pri-sega uradnikov mestne hranilnice. — 4. Nagovor predsednika upravnega odbora in otvoritev mestne hranilnice.

Je vže jesen, več ni videti ni škrjančkov ni lastovičic. Vse je odletelo.

Samo nedolžna lastovka je ostala tu sama. Nerodni lovec prestrelil ji je perót. Njen tovariš je počakal še nekoliko dnij, se li ozdravi ali ne. Ozdravela je, toda bila je tako slaba, da se je komaj vzdržala na perótih. O dolgem potovanju čez goré in planině, preko morja in rek pa ni bilo govoric. Tovariš se je pri nji poslovil ter je odletel sam.

Uboga lastovka ostala je sama v svojem visokem bivališči, zapuščena od vseh.

Potrta in oslABLJENA je poskušala odleteti. Pod meglenim jesenskim podnebjem je krožila nekolikrat okolu cerkvenega zvonika, potem se pa spustila na gróbjé. Meseca listopada posute so bile vse rastline s snežinkami; uboga lastovka, vsled mraza in glada vsa onemogla, je čutila, da se bliža konec. Napela je vse svoje moči, da poleti k bezgu, ki ji ni izginil iz spomina. Ondi, pod jelovimi vejami, s snežinkami posrebrenimi, pozabila je na prestale težave in sebičnost svojega družeta.

V teh mislih nagnila je svojo glavico pod perót in — ni je bilo več! Pesniške sanje!

Kdor visoko leta, nizko sede!

Prevél B. Rovečinský.

(Priznanje.) Štajerski namestnik je v imenu ministerskega predsednika izrazil priznanje celjskemu okrajnemu glavarju dr. Wagnerju za njegovo vspešno posredovanje pri zadnjem „štrajku“ v Trbovljah.

(Novi tirolski deželni glavar.) Kakor smo že v zadnjem listu sporočili, imenovan je na mesto umrlega dr. Rappa za tirolskega deželnega glavarja grof Anton Brandis. Grof Brandis že več let zastopa v tirolskem deželnem zboru kmečke občine okraja briksenskega. Po smrti svojega očeta Klemena leta 1863 je kot dedni član gospodske zbornice. Grof Brandis je konservativno-avtonomistiškega mišljenja. L. 1867 se je vdeležil avtonomistiškega shoda na Dunaji, v gospodski zbornici je glasoval s Švarcenbergovo stranko; star je 57 let.

(V tukajšnjem knezoškofjskem semenišču) bode z novim šolskim letom pričel predavati o sv. pismu nove zaveze č. g. dr. Josip Lesar.

(Mariborsko moško kaznilnico) bodo jutri odpri. K posvečenju domače kapele, ki se bode vršilo dne 4. t. m., pričakujejo pravosodnega ministra grofa Schönborna.

(Učiteljske sposobnostne skušnje) se pričnú dné 4. novembra ob 8. uri zjutraj v Ljubljani. Prošnje naj se pošiljajo o pravem času potom šolskih vodstev okrajnim šolskim oblastvom.

(V Gorici) je bil te dni inženér Hugo Weidmann, znani graditelj norišnic, ter je deželnemu odboru predložil načrt za novo norišnico v Gorici. Po tem načrtu bi norišnica stala 340.000 glđ.

(Semenj v Kopru) je bil danes teden slabo obiskan. S Kranjskega so pripeljali mnogo lesnine, pa bilo je malo kupcev. Čuti se tudi na semnjih letošnja slaba letina.

(Duhovniške premembe v goriški nadškofiji.) Monsignor Janez Abram, kanonik v Gorici, in čast. gosp. St. Pahor, vikar v Pevmi, sta včeraj teden praznovala svoji petdesetletnici. — Čast. gospod And. Škert, vikar v Kalu, gre v začasni pokoj. — Čast. g. kapelan Janez Vidmar je premeščen iz Bilj v Volče; čast. g. K. Stacul iz Flumičela v Grad; na tega mesto pride novomašnik čast. gosp. Aleks. Zamparo. Novomašnik čast. g. Fr. Golja pride v furlansko Medejo.

(Plemenske bike) muricodolskega plemena je c. kr. kranjska kmetijska družba dražbeno prodajala zadnjo soboto na dvorišči pri „Bavarskem dvoru“ v Ljubljani. Pokupili so jih posestniki: Anton Jutihar iz Blok, Andrej Remškar z Brezoveca, Fr. Oven iz Podsmreke, Janez Dolinar iz Kozarij in Martin Petrič iz Logateca. Kmetijska podružnica metliška je že prejšnji dan jednega kupila. — Prihodnjo sredo bode javna dražbena prodaja v Postojini na dvorišči g. M. Vičiča.

## Raznoterosti.

— Grad Mayerling. Dne 15. oktobra, na praznik sv. Terezije bode prišlo 24 karmelitaric v grad Mayerling, ki je prenarejen v samostan. Prednica bode mati Marija Evtrazija Kaufmann. Grad je popolnoma zaprt; soba, v kateri je cesarjevič umrl, je sedaj kapela.

— Vojaško počestčenje pred Najsvetejšim. Novi vežbalnik za pehoto določuje, da morajo oddelki, ko srečajo Najsvetejše, obstati, obrniti se proti mimogredočemu duhovniku ter postaviti se „k molitvi“. Zaradi soglasja je državno vojno ministerstvo isto zaukazalo tudi za ostale vojne vrste, le obračati se ni treba konjikom, topovom in vpreženim vozovom.

— Smrt vsled češpljine peške. Iz Smeržovke na Češkem se piše: Pred nekaterimi dnevi je pomočnik Hajek pri tukajšnjem dimnikarskem mojstru nenadoma zbolel in vzlic zdravniške pomoči umrl. Pri raztelesenji se je pokazalo, da je umrl jedel nekaj dni pred smrtjo priljubljene češpljine emoke ter pri tem požrl peško, ki mu je predrla veliko črevo ter provzročila unetje trebušne mrene, s tem pa tudi njegovo rano smrt.

— Prebrisan skladatelj. Neki novoyorski skladatelj je objavil po listih, da je njegovo najnovše „delo“ že gotovo, vendar pa ne more iziti, ker ne vé zanj pravega naslova, čeravno je „válček“ že tiskan. Kdor mu naznani primeren naslov, dobi nagrado desetih šterlingov. Brez skladbe ni mogoče spoznati njenega značaja, brez ene marke (60 kr.) pa se ne dobi tiskana skladba brez naslova. Ubogi skladatelj ima že krč v desni roki, tolikokrat mora vsak dan „poštnemu slugi“ potrditi prejem ene marke za poslano skladbo, kajti dosedaj si je hotelo 150 tisoč Američanov zaslužiti nagrado 10 šterlingov.

— Pariz — pristanišče. Francoska zbornica je izvolila odsek, da se posvetuje o predlogu Ahardovem gledé vodotoka od Pariza do morja. Predsednik tega odseka je že zvršil svoje poročilo, v katerem iz trgovskih in vojaških vzrokov pripo-

vrh šibke jelke ter pričel peti, sprva slabo, potem glasneje, na to s polnim in močnim glasom. Iz njegovega grla donela je sladka pesen.

Zatem je bil pa ropot v lastavičinem bivališči. Stari očka je očeval svojo hčerko ter jo tudi občutljivo kaznoval.

„Ne dovolim“, kričal je neizprosni oče, „ne pripustim, da bi se še nadalje shajala s to prosjáčino, da bi delala sramoto naši rodbini. Izbij si iz glave svoje sanjarije. Poiskal sem ti poštenega ženina, je našega rodú in biva v cerkvenem zvoniku. Trme ne trpim in jok me tudi ne bode omečil! Jutri bode poroka.“

In tako se je tudi zgodilo.

Nastala je jesen. Vělo listje vrti se v vetru, katerega mrzla sapa je kakor sever. Gole brezé so kakor kostnjaki. Trava na polji je orumenela, in veterni mlini mahajo s svojimi dolgimi rokami, vzdihujoč: „Smleti moramo toli žita, toli pšenice, toli ovsa. No, konečno se pristudi ta enoličnost“

Enolično je bilo tudi življenje lastovke, omožene vsled očetove želje s stanovnikom v zvoniku. Ni mogla zabití škrjanca. S svojega zvonika je gledala mrklím očesom v pusto raván, po koji je jednoč skakljala.

roča vodotok. V trgovskem oziru bil bi vodotok jako koristen. Morske ladje bi vozile do Pariza, kjer bi se razvila vsestranska trgovina. Vodotok bi koristil tudi za obrambo dežele. Oklopne ladje bile bi male trdnjave za Parizom ter bi pospeševale zalaganje z živežem. Celó nemški vojaški pisatelji trdijo, da more sovražnik še vedno izstradati Pariz, ko bi pa bilo mesto po vodotoku zvezano z morjem, bilo bi to nemogoče. Vodotok bi bil izpeljan od Pariza do Rouen-a, bil širši, kakor sueški prekop, in 6-20 metra globok. Z izkopano zemljo bi zvišali otoke v reki Seni in nekatere nižave. Troški so proračunjeni na 200 milijonov.

— Židovsko veleposestvo na Gališkem. Pred letom 1860 si židje na Gališkem niso smeli takih posestev prilastovati, ki opravičujejo do volitve za deželni zbor, in še-le cesarska naredba z 18. dne februarja 1863 dovoljuje to takim židom, ki so izšolali štiri nižje razrede na gimnaziji ali primerni strokovni šoli ali pa so dosegli častniško dostojanstvo. Napominanega leta 1863 je bilo zaradi tega mej veleposestniki volilci le 88 židovskih opravičencev. To število je leta 1870 poskočilo na 68, leta 1876 na 289 in letos na 305. Vseh veleposestnih volilcev na Gališkem je 2321, tedaj je židovskih 12 odstotkov, ki posedujejo 400.000 oralov ali 7-02 vse obdelane zemlje. Gledé na skupno število gališkega prebivalstva je židov le devet odstotkov.

— Bolgarija ima po ljudskem številsenju lanskega leta 3.170.375 prebivalcev, namreč 3.141.284 Bolgarov, 11.165 Turkov, 5813 Grkov, 1322 Rumuncev, 781 Srbov, 4045 Avstrijcev in 5965 oseb drugih narodnostij. Pisati in brati jih ne zna 2.816.602 oseb. Po pet do deset otrok ima 305.500, po več nego deset otrok 42.244 družin.

— Podrila se je v Milanu neka hiša, katero so ravno zidali, ter podsula blizo šestdeset delavcev. Dosedaj so devetnajst mrtvih izkopali, sedemnajst onesrečencev pa še pogrešajo.

— Nemška temeljitost. „Prosim, da se moj zavod ne primerja z enakimi sleparskimi podjetji.“ Učitelj lepopisja A. Neumann. („Frankfurter Tageblatt“, štev. 122 iz leta 1880.) — „Mizar Schöttler je bil z uporabo razstreliva zaradi neopravičenega ribarjenja na štirimesečno ječo obsojen.“ („Wittener Tageblatt“, štev. 272 iz l. 1887.) — „Feldmaršal pl. Manteuffel bi se v grobu obrnil, ko bi bil to doživel.“ („Heidelsberger Zeitung“,

štev. 136 iz leta 1887.) — „Skoraj na vsaki strani kataloga, v kolikor razpravljajo govejo živino, zapazimo imena svojih rojakov.“ („Burger Tageblatt“, štev. 126 iz leta 1880.)

— Dobro sredstvo. „To je moja sreča, da imamo sedaj ženske zdravnice. Če je moja žena bolna, pokličem zdravnico Klepetuljo; potem klepetate o najnovejših modah, in moja žena je takoj zdrava.“

### Telegrami.

Praga, 29. septembra. V nedeljo dne 6. oktobra se bo v nemški hiši pod predsedstvom dr. Schmeykala vršilo glavno zborovanje nemško-čeških deželnih poslancev, pri katerem se bo sklenilo, da se tudi v bodoče ne bodo vdeleževali deželnozborskih obravnjav.

Praga, 30. septembra. Danes se je pričela porotna obravnava zoper trideset izgnanikov iz Klada zaradi krvavih rabuk pri sprevedu sv. Rešnjega Telesa.

Belgrad, 29. septembra. Kraljica Natalija je danes popoldne došla; nebrojna množica jo je navdušeno pozdravljala. Izstopila je v zasobni hiši gospe Bučevićev. Uradno ni bil nikdo navzoč.

Belgrad, 30. septembra. Danes dopoldne se je vršil sestanek Natalijin in kralja Aleksandra. Natalija se dosedaj brani zavzati se gledé le začasnega bivanja v Belemgradu. Obiskal jo je Persiani.

London, 29. septembra. „Times“: Sultanova naredba ukazuje, da se mirovno stanje armade zniža od 250.000 na 100.000 mož; s tem se bode prištedilo dva milijona funtov ter doseglo proračunsko ravnotežje.

### Umrli so:

27. septembra. Albina Modic, črevljarjeva hči, 6 mes., Stari trg 2, basilar meningitis. — Ana Saksida, delavčeva vdova, 54 let, Opekarska cesta 35, srčni kap.

### Tuji.

27. septembra.

Pri *Mattéu*: Collisch, Zuckermann, Hochstätter, Ruckemaier in Moravec, trgovci, z Dunaja. — Stolf, Werber in Leyner, potovalci, z Dunaja.

### Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
28	7. u. zjut.	734 0	6-6	sl. svzh.	jasno	0-00
	2. u. pop.	731 5	16 2	sl. svzh.	del. jasno	
	9. u. zveč.	729 0	12-6	„	oblačno	
29	7. u. zjut.	725 3	9-8	sl. jzap	oblačno	68-00
	2. u. pop.	724 6	12 6	„	dež	
	9. u. zveč.	725 8	9-2	sr. svzh.	„	

Srednja temperatura obeh dni 11-8° in 10-5° za 2-1° in 3-3° pod normalom.

### Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

30. septembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 80 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16 %	84 „ 65 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	110 „ 60 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 65 „
Akcije avstr.-ogerske banke	921 „ — „
Kreditne akcije	307 „ 75 „
London	119 „ 70 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 48 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 67 „
Nemške marke	58 „ 40 1/2 „

ZABAVI IN POUKU.



# DOM in SVET



Za celó leto 2 gl.  
Za pol leta 1 gl.

ZABAVI IN POUKU.

## Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

### Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

### Ljubljana,

sa Franciškanskó cerkvi v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priloga prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (15)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

## Katoliška Tiskarna

priporočá raznovrstne

### vizitnice

po nizki cení.

### Vozni red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Postaje	Osobni vlaki			
	št. 918 po noči	št. 1714 zjutraj	št. 1716 dopoldne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6-45	11-40	5-25
Ljubljana R. k.		6-49	11-45	5-30
Vižmarje		7-—	11-55	5-39
Medvode		7-12	12-7	5-51
Loka		7-25	12-21	6-04
Kranj		7-42	12-38	6-20
Sv. Jošt (ostaj.)		7-47	12-43	6-25
Podnart		8-02	12-58	6-39
Otoče (ostaj.)		8-09	1-4	6-45
Radovljica (ostaj.)		8-22	1-18	6-58
Lesce		8-30	1-28	7-06
Zerovnica (ostaj.)		8-41	1-39	7-17
Javornik		8-50	1-48	7-26
Jesenice		9-—	1-58	7-35
Dovje		9-21	2-19	7-52
Kranjska gora		9-45	2-48	8-16
Rateče-Bela Peč		9-59	3-3	8-30
Trbiž		10-15	3-20	8-45
Trbiž	št. 904	11-7	3-38	9-00
Thörl-Maglern	4-07	11-17	3-52	—
Podkloster	4-20	11-27	4-05	—
Fürnitz	4-36	—	4-21	—
Toplice Beljak (ostaj.)	—	—	4-29	—
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4-50	—	4-37	—
Beljak j. k.	4-54	11-50	4-41	9-37

Iz Beljaka v Ljubljano.

Postaje	Osobni vlaki			
	št. 915 dopoldne	št. 903 popoldne	št. 957 popoldne	št. 917 zvečer
Beljak j. k.	11-51	4-42	4-51	11-06
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11-56	—	4-56	11-19
Toplice Beljak (ostaj.)	12-2	—	5-02	—
Fürnitz	12-10	—	5-12	11-42
Podkloster	12-27	5-7	5-30	12-09
Thörl-Maglern	12-42	—	5-43	12-30
Trbiž	12-56	5-26	5-55	12-50
Trbiž	št. 1711	—	—	—
Rateče-Bela Peč	3-47	—	6-15	1-15
Kranjska gora	4-04	—	6-36	1-33
Dovje	4-18	—	6-51	1-48
Jesenice	4-43	—	7-16	2-18
Javornik	5-3	—	7-40	2-40
Zerovnica (ostaj.)	5-09	—	7-46	2-47
Lesce	5-18	—	7-55	2-56
Radovljica	5-29	—	8-12	3-11
Otoče (ostaj.)	5-35	—	8-19	3-18
Podnart	5-47	—	8-32	3-31
Sv. Jošt (ostaj.)	5-58	—	8-41	3-39
Kranj	6-10	—	8-54	3-51
Loka	6-18	—	9-02	3-58
Medvode	6-34	—	9-20	4-14
Vižmarje	6-48	—	9-34	4-27
Ljubljana R. k.	7-1	—	9-46	4-39
Ljubljana j. k.	7-9	—	9-55	4-47
Ljubljana j. k.	7-13	—	10-—	4-51

St. 7704.

## Objava.

(3-3)

Pri c. kr. deželnem kot trgovskem sodišču v Ljubljani so se v združnem registru pri firmi

„prva kranjska mlekarjska zadruga, registrovana zadruga z omejenim poroštvom“,

vršili sledeči vpisi:

1. Da so bili pri volitvi dne 28. aprila 1888 voljeni v združno načelnštvo sledeči članovi: **Janez Baumgartner, Janez Kosler, dr. Jožef Kosler, Franc Povše, Gustav Piro, Jožef Franc Palme in Franc Jarc**, in da se je prejšnji član **Henrik baron Lazzarini** izbrisal;

2. da je bila pri velikem izvanrednem zboru društva dne 10. aprila 1889 sklenjena **razdružba zadruga**;

3. da so bili pri istem velikem zboru postavljeni kot likvidatorji **Janez Baumgartner, Franc Povše, dr. Jožef Kosler, Gustav Piro**, vsi iz Ljubljane, **Janez Stembov** iz Tomačeva, **Janez Lenarčič** z Vrhnike.

Ob enem se povabijo upniki v zmislu § 40 postave z dne 9. aprila 1873, št. 70 drž. zak., da se oglašé pri društvu.

V Ljubljani, dne 23. septembra 1889.

Radenska kislá voda ob vznožji Slovenskih goríc, ne zamenjati z Radgónsko, to je Radkersburger.

Čeravno Radenska kislá voda stoji več kakor jeden dan v odprti posodi, vendar se peni prav močno, ako se z vinom pomeša, ker ima v sebi spojene ogljikove kisline. To svojstvo pa jo odlikuje pred mnogimi drugimi kislimi vodami, katere imajo navadno le prosto ali manj trdno spojeno ogljikovo kislino, ki se pogubi in razkadi kakor se steklenica odmaši.



# Radenska

kislá voda po natriju in litiju najbogatejša

preskušeno zdravilno sredstvo proti mehurnim boleznim, protinu, kamencim v mehurju, dalje proti boleznim v želodcu, mokril, dolgotrajnem kataru dihal, zlatej žili in zlatega nič.

Postskú dr.-jev: Garroda, Biswängera, Cantanija, Ure-ja so dokazali, da ima litij največjo raztopivno moč pri sečnokislilih, usednih izločkih, iz česa se sklepa na najugodniše učinke Radenske vode.

Kopališče Radensko.

Kopanje v slatini in v jeklenici vpliva posebno pri: protinu, bolečinah mokril, malokrvnosti, ženskih boleznih, slabostih itd.

Stanovališča po ceni. Prospekt (brezplačno) od ravnateljstva:

Kopališče Radenci blizu Ljutomera.

Zaloga kislé vode pri: F. Plautzu in M. Kastner-ju v Ljubljani. (52)